

Als laatste Kabelgast Ab van Ommen. Meer bemanning is er niet.

Hallo Sobats.

In augustus 1947 ben ik in Amsterdam, in de Staatsliedenbuurt geboren. Een volksbuurt waarin ik opgroeide tot mijn 16^e jaar en een geweldige jeugd heb gehad. Een jeugd waarin de vriendjes uit de straat belangrijk waren om de nodige avonturen te beleven, mee op te trekken in het uithalen van kattenkwaad tot gewoon voetballen in een straat waar dat toen nog kon. In alle vakanties en veel weekenden mocht ik vanaf een jaar of 10 mee varen op de Jan van Nieveen, een schip van rederij Koppe waar mijn vader op kantoor werkte in het Atjeh huisje op de Ruijterkade aan 't IJ. De Jan van Nieveen voer dagelijks op de route Amsterdam-Urk-Lemmer vv.

MS Jan van Nieveen.

1963

2023

en ik was dan elke dag op de steiger bij het schip te vinden om mij te vergapen aan de drukte die een dergelijke lijndienst meebrengt. Het laden van vracht en passagiers ging vakkundig en rumoerig en liep te genieten als ik zelf aan boord kon om de wereldreis naar Lemmer mee te maken. De horizon riep en dat zat denk ik in de genen die ik van mijn familie in het bloed had meegekregen. Ik ben opgegroeid in een marine familie waarin, behalve mijn vader, iedereen bij de marine zat of had gezeten. Een kleine greep; twee adjudanten, 1 bij de mariniers en 1 als torpedomaker, een vlieger bij de MLD die getrouwd was met een marva, een sergeant machinist waarvan ik de naam vergeten ben en een kok, de man van mijn zus als sergeant elektromonteur en mijn 16 jaar oudere broer waar ik als nakomertje tegenop keek want door alle verhalen die hij bij thuiskomst vertelde zorgden er voor dat ik al vroeg de keus maakte om ook bij de marine te gaan, de horizon bleef roepen. Voorjaar 1963, zoals mijn grote broer als machinist, in dienst van de Koninklijke Marine en na de nodige opleidingen geplaatst op Hr. Ms. De Ruijter. Wat een andere wereld. De wereld van mijn broer.

Dat was een vreemde gewaarwording, voor het eerst over de valreep van een enorm schip en groeten voor de vlag. De onderofficier van de wacht wees me verder het binnenschip in. Eerst inrouleren, dan je slaapverblijf opzoeken, barang opruimen en de volgende dag word je wakker in Belfast. Dat hadden mijn vrienden in de Bentinckstraat nooit meegemaakt. Er zouden ruim drie jaar volgen op dit prachtige schip met veel verschillende havens. Mijn lievelingshavens waren Gibraltar en Lissabon. Mooi tijden heb ik daar beleefd. Ik vond het altijd prachtig om een voor mij nieuwe haven binnen te lopen en na een door OS&O geregelde bus-excursie zelf door de stad te zwerven. Wat mij sterk is bijgebleven is de aanvaring in 1964, tijdens het aanlopen van de haven van Barcelona, met een kleine kotter waarbij een aantal mannen van dat scheepje verdronken. En in 1965, tijdens de voormiddag in een zware storm, op Hr. Ms. Zeven Provinciën in de

Middellandse zee, waarbij de eerste officier en de opperschipper verdronken en twee kwartiermeesters zwaargewond raakten. Dat maakte wel indruk op me.

Ook bleek nu dat ik in plaats van machinist te worden liever iets in de openlucht, iets creatievers had gekozen, maar het zou blijven zoals het was, 42 jaar lang machinist, ook als burger. Na die jaren op de kruiser kende ik Europa nu wel en ging naar de TOKM in Amsterdam voor de korpraalsopleiding, Na de opleiding geplaatst op de mijnendienst en direct door naar fort Harssens en op Hr. Ms. Brouwershaven. Na een week naar Hr. M. Bedum overgeplaatst waar ik werd aangesteld als korporaal. Leuke trips naar b.v. Waterfort, St. Malo en Oostende enz. en meer en over de hele Noordzee veel mijnenveeg-oefeningen. Een nachtmerrie was de elektrische verdampers die druppelsgewijs wat water maakte. De drinkwatertanks raakten leeg en na een week weinig tanden poetsen toch maar in Falmouth binnen gelopen om water te laden.

Malta tijdens onafhankelijkheidsdag in

Oostende, op weg naar het Mercatordok.

Hr. Ms. Poolster, omgeving Narvik.

Na ook op de Hr. Ms. Boxtel gevaren te hebben overgeplaatst naar Hr. Ms. Poolster. Wat een weelde. Een hut voor 8 man, K4 tegenover de trap naar de kapper. Veel leuke havens mee bezocht al lag je altijd een stuk van het centrum af in een sombere haven om olie te laden. Of ergens in de middle of nowhere, zeg Loch Ewe. Een olie laadpier, groene heuvels, een paar barakken en schapen, heel veel schapen. Er gingen nog maten de wal op ook en god mag weten waar naartoe. Of Rosyth, onder de Forth Road bridge door en aan de overkant van Edinburg. Die stad gingen we bezoeken met de trein over de brug naar het eindstation Waverleigh, zo Princes Street in. Goed schip om te bevaren. Niet in het minst door de mooie ploeg machinisten aan boord waar ik veel mee de wal ben opgegaan. Weer Gibraltar, Ceuta, de Botlek enz, enz. Dieptepunt was na een avondje klaverjassen met de kapper hij later op de avond om het leven werd gebracht door een ander bemanningslid die al snel

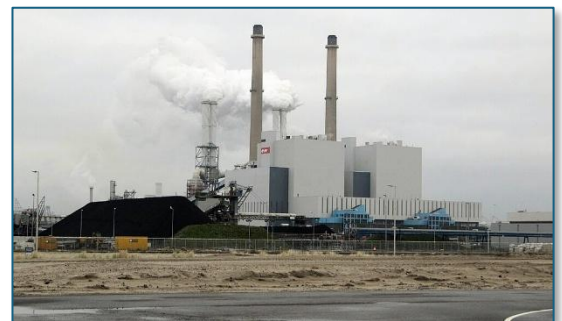
in werd in gerekend. Onze trip werd afgebroken en we voeren terug naar Nieuwediep waar de kist met Cees met ceremonieel van boord werd gedragen. Direct daarna vertrokken we weer om de reis met drie dagen in rouw verder af te werken. Begin 1973 overgeplaatst naar Hr. Ms. Drenthe voor een term naar de West. En dat was nou precies waarvoor ik bij de Navy zat, de tropen. Vroeg in oktober vertrokken we en met een tussenstop in Ponta Delgada om olie te laden was onze eerste haven Barbados. Tussen Anguilla en sint Maarten de Caraïbische zee

ingevoeren en na veel oefenen in paradeerrol Willemstad binnen gelopen. Veel genoten op de ABC eilanden. Behalve 4 weken in dok bij de Curaçaose Droogdok Maatschappij omdat we met een schroef aan de grond hadden gezeten. Tot mijn stomme verbazing was de dokmeester daar iemand waarmee ik in de korporaalsopleiding had gezeten.

Ben later nog vaak op de Pr. Rooseveltweg bij hem en zijn vrouw op visite geweest. Mooi trips langs veel eilanden waarvan San Juan Puerto Rico, afgemeerd in aan een pier in de buurt van Fort Buchanan en Port au Prince op Haïti. De laatste was wel heel smerig waar de ratten over de marktkramen liepen. Caraïbisch gebied? Ik hield van de Caraïben van de mensen, van

het eten, van het weer, van het land, de temperatuur, de Bacardi Coke en de heerlijke baaien. Op Parera in de openlucht bios kip kopen bij Charlie kippekak en de Christoffelberg beklimmen. Duiken op Bonaire en zwemmen bij de Aves eilanden. Wat een geweldige wereld. Terug in Nederland. Eind mei 1974 weer terug in Holland en overgeplaatst naar MK Erfprins, bij de 'Kouwe boel'. Mijn chef daar was een sergeant machinist waar ik mee op de Poolster had gevaren en die daar een foutje had gemaakt en van boord was gestuurd. Hij vond het niet prettig dat ik kwam want ik wist van de grote fout in zijn conduiteboekje. Hij heeft mij daarna amper gezien want hij zat de hele dag in de 'Gouden Bal'. Was trouwens ook oorzaak van de fout op de Poolster. Na twee maanden weer naar de mijnendienst aan de Basinggracht, thuis. Het was zomerverlof dus alle bootjes lagen afgemeerd bij de kazerne. Lekker kernbemanning gelopen, rustig op het terrein, klein aantal maten en goed eten. Rondjes lopen op de schepen en nooit bijzonderheden. Een paar maanden daar rondgezworven en medio 1975 de dienst verlaten en als werktuigkundige op de elektriciteitscentrale op de Maasvlakte gaan werken. Er was daar genoeg plaats want de fabriek was nog niet eens af, dus personeel zat nodig. Ik had er pas een week doorgebracht en verzond een brief naar Personeelszaken KM om te informeren over mogelijke terugkeer naar de Navy. Helaas, zonder een leeftijd te noemen kreeg ik later een brief dat ik te oud was voor terug-keer.

Ondertekend door iemand met een Chinese naam die denk ik niet wist wat de marine voor een hoop mensen betekent. Dus... eeuwige spijt over mijn vertrek van de vloot en de maten. Na de VUT in 2007 meer gaan reizen met de caravan door Europa wat een prachtige tijd was. In 2017 de boel verkocht en een beetje door Nederland gefietst. In 2018 vrijwilliger geworden op de AMS Bernisse, afgemeerd in Hellevoetsluis. Ik was direct weer thuis tussen al die marine klanten en ik zit er nu nog. In 2019 secretaris geworden en dat zal nog wel even zo blijven het bevalt mij prima tussen de maten. *Jaren later naar Curaçao "Het was duidelijk, ik nam mij voor daar ooit terug te komen, iets wat jaren later ook gebeurde. Met mijn vrouw en twee dochters die daar een pracht jeugd hebben gehad. Wij woonden toen op Curaçao, op Seru Mahuma, met uitkijk op zee in een groot huis van mijn toenmalige werkgever, de lokale elektriciteitsfabriek KAE waar we ook water uit de verdampers via een lange leiding leverden aan de Amstel bierbrouwer. Een prima biertje dus! Tussendoor haalde mijn jongste dochter op Parera haar zwemdiploma A en op Michielsbaai op Boca Sami haalde ik mijn duikbrevet en was de baai onze favoriet. We zijn op alle baaien van het eiland geweest."* Stond op de bucketlist.